

слилъ невѣрна! туй ма отчайва, инакъ не ма е грижа за друго.

— И не знаешъ ли дѣ е?

— Какъ да са научж? Петралби не умѣяше нито да пише нито да чете; но ако и да са е научиль, и ако и да е проводиль писма въ Мадритъ, като не е получвалъ отговоръ ще са е отчаялъ. Мжжеть поскоро са отчайватъ, не приличатъ на насъ!»

Горката Жуанита наченж изново да плаче, а Пикильо са трудяше да я утѣши.

Той ѝ са обѣщаваше, че като са върне донъ Фернандо, ще са погрижи да са научи чрезъ него що е станжлъ Петралби, и че ще сполучаше найподиръ да го открие.

Тогасъ Жуанита, съ очы още мокры отъ сълзы, наченж да са смѣе, да крои планове, да балнува щастіе, и за себе си и за сичкыя свѣтъ и особенно за Пикильо, който благодареніе на Жуанита имаше тогасъ пріятелкы и покровителкы три момы.

Но пріятелството и сладостныйтъ животъ, който водѣше не го направи да забрави майка си. Той са чудяше защо несполучаваше писмо отъ нея; често ходяше на гостинницата дѣто бѣше зель стап въ наимъ; но тя не само не бѣ дошла, но нито му писа за причинната но обавяньето си.

Найподиръ, една сутрина му донесохж едно писамце, въ което го моляхж да иде безъ забава въ онъзи гостинница.

Той са затече тосъ часъ, но намѣето Жиралда, която са готвѣше да цалуне, той видѣ само госпожа Урака.

« Майка ми! извика той распалено, майка ми! дѣ е? защо не доде съ тебе?»

Бабата не отговори; тя бѣше блѣдна и измѣнена. Тогасъ само я съглѣда. Пикильо че тя носеше жалѣйны дрехы.

« Тя е болна . . . умрѣ . . . може бы умрѣ!»

Бабичката си затули лицето съ рѣцы и наченж да рыдае.

Единственното истинно чувство което бы пены-